

Чарівні казки

Як пастух перехитрив царівну

Як пастух перехитрив царівну В одного царя в одному царстві-державі була незвичайної краси і незвичайного розуму дочка. Багато женихів приходило просити руку царівни, та жоден з них не міг зрівнятися з царівною розумом. Тоді цар оголосив по всіх землях, що свою дочку видасть за того, хто загадає їй три загадки, котрі вона не зможе розгадати. Та і в інших царствах не знайшлося достойного жениха.

Почув про незвичайну царівну пастух з Карпатських гір.

— Що то за диво живе в царських палатах? Що, коли я перехитрю її й візьму за жінку? — каже пастух своїм товаришам, таким же, як і він, вівчарям.

З цими словами сів вівчар на коня й поїхав до царського двору. Біля одної криниці йому захотілося напитися води. Припав він до криниці й п'є. Та коли підвівся, дивиться, а кінь хліб з торби з'їв.

«Одна загадка є!» — подумав пастух й подався далі. В темному лісі збився з дороги. Почав до дерев придивлятися, щоб дорогу знайти, й бачить: з одного боку на деревах мох, лишайники сіріють.

«Є й друга загадка!» — подумав пастух і поїхав далі. Дуже вже йому хотілося знайти і третю загадку.

Через деякий час хлопець побачив мисливця, що цілився в зайця.

«Ось і третя загадка!» — подумав хлопець і прискорив їзду.

Минуло багато днів, багато ночей, поки добрався вівчар до царського двору.

— Пресвітлий царю, прийшов я до тебе доньку сватати!

— Мою доньку? — здивувався цар.— Вже й не такі сватали, та розуму не хватило.

— А я засватаю!

Сподобався царю хлопець, і він велів відкрити перед пастухом царські ворота. Потім привів його до царівни. Та й подивитись на нього не захотіла.

Він і почав загадувати:

— Перша загадка: хліб з'їв коня. Думала, думала царівна й ніяк не могла розгадати.

— Не вгадаю! — каже.

— Хліб з'їв коня, царівно, це значить: в мене був кінь, якого я заслужив за багато років вівчарювання. З'їв той кінь хлібину, а вона була отруєною, от і загинув мій кінь.

Вислухала царівна небилицю й погодилася, що таке могло бути.

— Гарна загадка! Я б її повік не розгадала!

— Друга загадка: глухі й сліпі, а дорогу показують.

Думає царівна, думає, та ніяк не може розгадати загадку.

— Й цієї не розгадаю!

— То дерева, царівно! — відповідає вівчар.— Коли ми йдемо лісом, то по деревах знаємо, де північ, а де південь.

Знову погодилася царівна, що загадка правильна.

— А яка ж третя загадка? — зацікавилася царівна.

— Єй третя: м'ясо втекло, а залізо залишилося на місці.

Скільки не ламала голову мудра царівна, та й третю загадку розгадати не змогла.

— І цієї не розгадаю! — призналась царівна вівчареві.

— Мисливець стріляв у зайця,— каже пастух.— Заєць втік, а мисливець з рушницею залишився на місці.

Хотів цар чи не хотів, а віддав дочку за простого парубка з Карпатських гір, який був мудрішим за царських синів.